

FREE **13**
CINEMA

7 IOYNOY 2012

**BIG THINGS
HAVE SMALL
BEGINNINGS.**

7 ΙΟΥΝΙΟΥ 2012

Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ

**ΤΟ ΒΑΘΥ ΜΠΛΕ
ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ**

**Ο ΕΡΩΤΑΣ ΚΡΑΤΑΕΙ
ΤΡΙΑ ΧΡΟΝΙΑ**

**Ο ΧΙΤΛΕΡ
ΣΤΟ HOLLYWOOD**

**Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ
ΠΟΥ ΓΝΩΡΙΖΕ ΠΟΛΛΑ**

ΜΕΕΤ MR. KLEIN

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ
ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΟΣ
ΚΡΙΤΙΚΟΣ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

7 ΙΟΥΝΙΟΥ 2012

**FREE
CINEMA**

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #13
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση
Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός
The Comeback

Κείμενα
Λευτέρης Αδαμίδης
Άγγελος Μαύρου
Ιωάννα Παπαγεωργίου
Ηλίας Φραγκούλης

FOLLOW US ON

© 2012 FREE CINEMA
All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρησης, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβασμα (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Ακολουθούν στιγμές σοκ και δέους, σε προειδοποιώ! Έχω δει το πρώτο «Alien» στο σινεμά. (Παύση.) Τότε. Όταν βγήκε. Όχι σε καμιά επανέκδοση... Θυμάμαι ακόμα τη Ρίπλεϊ να τρέχει μέσα στο Νοστρόμο, και να πετάγονται από την οθόνη κάτι λαμπερές αχτίδες φωτός, μαζί με την πρωτόγνωρη αίσθηση που σ' έκανε να πιστεύεις πως η αίθουσα ή θ' απογειωθεί ή θα εκραγεί μαζί με το διαστημόπλοιο! Το σινεμά εκείνο δεν υπάρχει σήμερα. Αλλά η ανάμνηση είναι τόσο ζωντανή. Όπως με τη σκηνή της καταδίωξης στο Death Star, από το «Star Wars», στην πρώτη προβολή του, στο Ράδιο Σίτυ της Πατησίων.

Για έναν αδιευκρίνιστο και παλαβό λόγο, θυμάμαι που έχω δει την κάθε ταινία στη ζωή μου. Θυμάμαι που βρίσκονταν αυτά τα σινεμά. Μερικές φορές, όμως, η μνήμη σβήνει κάποια ονόματα. Υπερφόρτωση. Αναζητώντας αυτούς τους κινηματογράφους, έμαθα την Αθήνα ολόκληρη. Ήταν ο **χάρτης** μου.

Κρατούσα και τα προγράμματα, μέχρι που σταμάτησαν να τα βγάζουν... Αρρωστάκι.

Πού το πάει ο «ποιητής»; Ίσως για τους λόγους αυτούς να έχω ένα δικαίωμα παραπάνω που γκρινιάζω για τον «**Προμηθέα**» του Ρίντλεϊ Σκοτ. Τον περίμενα με λαχτάρα παιδική. Και βγήκα από την αίθουσα απογοητευμένος. Δεν του χαρίστηκα στην κριτική που έγραψα. Γιατί έτσι πρέπει. Η αλήθεια είναι ένα από τα κύρια χαρακτηριστικά που πρέπει να διαθέτει μια κριτική. Όχι η υποκειμενική αλήθεια. Η ειλικρινής, «γυμνή» άποψη. Δεν πιστεύω πως η αρνητική κριτική κλείνει τα σινεμά. Στις κακές ταινίες και τις «ψευδείς» κριτικές που έστειλαν άδικα τον κόσμο σε αυτά, εκεί ας αναζητήσουμε τις αιτίες. Στη λιγδιασμένη από το γλείψιμο πένα και στο «δώσ' τα όλα» μιας μεγάλης μερίδας της κριτικής. Το κοινό τα έδινε. Αλλά έπαψε. Και **δεν** πρόκειται να γυρίσει πίσω με το ψέμα... Αν εξακολουθούμε ν' αδημονούμε κάθε φορά που καρφώνουμε το βλέμμα στο «Ραντεβού το Σεπτέμβρη», ας σοβαρευτούμε.

Ηλίας Φραγκούλης

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ (2012)

(PROMETHEUS)

Είδος

Επιστημονικής Φαντασίας

Σκηνοθεσία

Ρίντλεϊ Σκοτ

Καστ

Νούμι Ραπός,
Λόγκαν Μάρσαλ-Γκριν,
Μάικλ Φασμπέντερ,
Σαρλίζ Θέρον

Διάρκεια

124'

Διανομή

ODEON

του Ηλία Φραγκούλη

Το έτος 2089, δύο αρχαιολόγοι θα ενώσουν το παζλ που θα οδηγήσει την ερευνητική αποστολή του Προμηθέα σε έναν απομακρυσμένο πλανήτη, απ' όπου μπορεί να προήλθε το ανθρώπινο είδος.

«Big things have small beginnings...», ξεστομίζει κάποια στιγμή το android David στην εξωφρενικά αναμενόμενη εδώ και χρόνια νέα ταινία του Ρίντλεϊ Σκοτ, ο οποίος σκόπιμα έπλαθε γύρω της έναν ιστό μυστηρίου περί του αν πρόκειται για prequel της σειράς των «Alien». Αυτό που θα έπρεπε να προσέξει την επόμενη φορά είναι να μη χρησιμοποιεί ατάκες που μπορούν, τελικά, να γυρίσουν εναντίον του. Ή ατάκες που ισχύουν... κυριολεκτικά!

Ο «Προμηθέας» ξεκίνησε σαν το πρώτο μέρος από δύο prequels του «Alien», με το Σκοτ να παρεμβαίνει τόσο πολύ στο σενάριο, σε βαθμό να μη σχετίζεται, πια, και τόσο με την όλη σειρά, έστω κι αν αρκετά στοιχεία του φιλμ (ο Γκίγκερ επιστρέφει με σχέδιά του, ενώ η απεικόνιση του εσωτερικού του εξωγήινου διαστημόπλοιου είναι ολόγεια με εκείνη της ταινίας του 1979...) αναιρούν αυτές του τις δηλώσεις. Το πιθανότερο σενάριο; Η Fox είχε την ανάγκη να συνδέσει τον «Προμηθέα» με τα κλασικά εξωγήινα τέρατα έστω και πλαγίως, αφού απέτυχε στο να δημιουργηθεί μια πέμπτη, official ταινία της σειράς των «Alien». Η ετυμηγορία; Να σου το κάνω όσο πιο λιανά γίνεται: είναι σα να σου λένε πως πήγες να δεις πρωτότυπο φιλμ επιστημονικής φαντασίας που αφορά - στερεοτυπικά - στο ερώτημα «Από πού προήλθε ο άνθρωπος;» και καθώς ψάχνεσαι για την απάντηση... περνάει από την οθόνη κι ένα alien.

Όπως και να' χει, ο Σκοτ αυτή τη φορά ανέβασε πολύ ψηλά τον πήχη. Και έρχεται αντιμέτωπος με μια μορφή «θηρσκειάς» για το είδος, διότι η όλη μυθολογία που «γέννησε» η ταινία του 1979 άλλαξε τον τρόπο με τον οποίο βλέπουμε

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είδαμε το φιδάκι το Διαμαντάλιεν, τα πλοκάμια του χταποδάλιεν, τη γήινη μετάλλαξη του κάγκουρα - «όταν μεγαλώσω θα γίνω άλιεν» - αραχνούλα, μόνο το κανονικό δε μας φανέρωνε σ' όλη την ταινία και μας γκάστρωσε! Κράτα κι ένα συρραπτικό ανά χείρας, χρήσιμο είναι...

το σινεμά του φανταστικού, ακολουθούμενη από εκατομμύρια πιστούς. Όταν οι περιστάσεις σε μετατρέπουν σε «Θεό», όμως, σωστότερο είναι να παραμένεις στη θέση σου, αντί να επιζητάς να βγάλεις τα εισαγωγικά από πάνω σου...

Ας δούμε τι πραγματικά είναι ο «Προμηθέας», επιτέλους! Αρχικό ατόπημα: από όλα τα αρχαία ευρήματα που τους οδηγούν σ' αυτόν τον άγνωστο πλανήτη, μόνο... ελληνικό δείγμα δεν συμπεριέλαβαν, κατά τα άλλα το διαστημόπλοιο βαπτίσθηκε Προμηθέας (ο Λιακόπουλος ας αναλάβει για τα περαιτέρω...). Η σύσταση χαρακτήρων γίνεται μάλλον βιαστικά και οι ρόλοι είναι όσο προφανείς μπορείς να φανταστείς. Το android David (κάτι μεταξύ HAL 9000 και... οικιακής βοηθού) δεν αποτελεί μυστικό, τα «αναλώσιμα» μέλη του πληρώματος είναι...

δακτυλοδεικτούμενα, ο Καπετάνιος και οι βοηθοί του θα μπορούσαν να έχουν αντικατασταθεί από έναν... αυτόματο πιλότο (ούτε και η τελική τους επιλογή - πράξη δικαιολογεί απαραίτητα την παρουσία τους) και η Ελίζαμπεθ Σο (Νούμι Ραπάς) είναι... η Ρίπλεϊ. Με λίγο ζόρισμα. Γιατί το σενάριο δεν εμβάθυνει ποτέ όσο πρέπει, ώστε να τη συγκρίνουμε με το χαρακτήρα που υποδύθηκε η Σιγκούρνι Γουίβερ στο παρελθόν. Η Ρίπλεϊ υπήρξε αγωνίστρια, «κομάντο», μητέρα, εκδικήτρια, ένα πρότυπο survivor για την κάθε σκηνοθετική ματιά - περίπτωση. Η Σο είναι μια γυναίκα που αγαπάει το σύντροφό της, βασανίζεται στην ιδέα πως δε μπορεί να κάνει παιδιά και, ενίοτε, θυμάται τις διδασχές του πατέρα της περί Πίστεως. Τελεία. Όχι, δεν είναι ασήμαντη. Απλά, ένα προκάτ... θηλυκό. Και το αντίβαρο της Μέρεντιθ

Βίκερς (η Σαρλίζ Θέρον ως ο αντιπρόσωπος της εταιρείας που, μονίμως, έχει κακό σκοπό...) επίσης πάσχει στα σημεία. Ταυτίζεται με τη Σο στη... γονική καθοδήγηση (από την αντίπερα όχθη, την πιο σκοτεινή), αλλά κρέμεται τόσο από την κενότητα της συγγραφής, που δυσκολεύεται να πιστέψει πως είναι ανθρώπινος χαρακτήρας και όχι android (η υποψία διαφεύδεται σε ένα διασκεδαστικό διάλογο περί σεξ με τον Καπετάνιο). Στο πιο λιανά του, πάλι; Νοσταλγείς την ύπαρξη **ηρώων**.

Με το που προσγειώνεται στον άγνωστο πλανήτη ο Προμηθέας, ο Σκοτ αποπειράται να ανα-κατασκευάσει το κλειστοφοβικό κλίμα του πρώτου «Alien», χωρίς τέρατα και καταδιώξεις δράσης, αλλά μέσα σε επιβλητικούς, σκοτεινούς χώρους και τις δαιδαλώδεις στοές ενός κτίσματος που κρύβει

πολλά μυστικά, ακόμη και... τη συνοχή ή το όποιο νόημα σε αυτό που λέμε πλοκή! Βγάξει νόημα η σύνδεση του ανθρωπόμορφου «πατέρα» (όπως αντιλαμβανόμαστε στην εισαγωγή - σπαζοκεφαλιά) της φυλής μας με την πρόθεση να μας καταστρέψουν (ο Τζέιμς Κάμερον της «Αβύσσου» πρέπει να χαμογελά χαιρέκακα...); Η είσοδος προς το διαστημόπλοιο αποκλείεται όταν δηλώνεις άρρωστος αλλά επιτρέπεται όταν εμφανίζεσαι σε στάση γιόγκα - ταραντούλα, ελαφρώς μεταλλαγμένος; Η Σο κυκλοφορεί απαρτήρητη εντός σκάφους και κάνει τη δουλειά της στο χειρουργικό pod (ίσως η μοναδική σκηνή όπου μπορεί να ουρλιάξει κανείς στην ταινία) δίχως το παραμικρό εμπόδιο; Και πόσα ακόμη ερωτηματικά που καλύτερα να αποφευχθούν για να μην κατηγορηθώ για εκτεταμένα spoilers...

Ο Σκοτ είναι ένας εικονοπλάστης, ένας μεγαλομανής και τελειομανής δημιουργός που φροντίζει στο έπακρο την παραμικρή λεπτομέρεια της εικόνας. Εκεί, ο «Προμηθέας» σ' αφήνει με το στόμα ανοιχτό - παραγνωρίζοντας ακόμη και το γεγονός πως το 2089 του είναι τεχνολογικά πιο εξελιγμένο από το 2122 του πρώτου «Alien» (εντάξει, ο υπερβολικός ζήλος και τα τόσα gadgets της σύγχρονης παραγωγής τους παρέσυραν προς αυτό το λάθος)... Τα sets είναι συγκλονιστικά, η φωτογραφία του Ντάριους Βόλσκι προσκυνάει την ψηφιακή αρτιότητα, ο Μάικλ Φασμπέντερ κάνει σκόνη τους προκατόχους του στο ρόλο του android (ίσως επειδή δε χρειάζεται να το κρύβει σε ολόκληρη την ταινία), η ένθεση του Γκίγκερ στο εικαστικό μέρος φέρνει ρίγη χαράς, όμως, αυτή η ευχαρίστηση του να βυθίζεσαι με αφέλεια στο σύμπαν του φιλμ οδηγεί στην... αυτοκαταστροφή του όταν, στο τελευταίο ημίωρο, συνειδητοποιείς τον αποπροσανατολισμό, τη ρηχότητα και το ανοιχτό φινάλε μιας ιστορίας που, άδοξα, γράφτηκε σαν πρώτο μέρος ενός prequel που υποτίθεται πως δεν είναι prequel. Και δεν αναφέρθηκα ακόμη στα hints περί «2001» και Κιούμπρικ. Ή στο **απωθημένο** του Σκοτ να κλείνει το μάτι προς τον Ντέιβιντ Λιν (εδώ βάζοντας τον David να λειτουργεί κατ' εικόνα του

Πίτερ Ο'Τουλ ως «Λόρενς της Αραβίας»!). Πόσο κρίμα, ένας σκηνοθέτης τόσο ικανός, να μην αντιλαμβάνεται τα όριά του ή τις αδυναμίες του.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Η ταινία θα προκαλέσει ανάμεικτα συναισθήματα και, πιθανότερα, θα πικράνει τους παλιούς fans της σειράς των «Alien» που κουράστηκαν να περιμένουν διαβάζοντας φήμες και διαψεύσεις. Όσοι πάτε χωρίς αυτού του τύπου την προσμονή, για να δείτε ένα «τυχαίο» sci-fi έργο, θα εντυπωσιαστείτε από την οπτική τελειότητα και τον επαγγελματισμό. Οι γυναίκες είναι προετοιμασμένες για μια ιδιαίτερα σοκαριστική σκηνή που τις αφορά... Το 3D δεν προσθέτει κάτι στη γενική αίσθηση του φιλμ, απλά, δηλώνει πως ο Σκοτ ζηλεύει και τον Κάμερον!

LINK ME

[official site](#)

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)

FOLLOW

**FREE
CINEMA**

ΤΟ ΒΑΘΥ ΜΠΛΕ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ (2011)

(THE DEEP BLUE SEA)

Είδος

Δράμα

Σκηνοθεσία

Τέρενς Ντέιβις

Καστ

Ρέιτσελ Βάις,
Τομ Χίντλστον,
Σάμιον Ράσελ Μπιλ

Διάρκεια

98'

Διανομή

SEVEN FILMS

του Λευτέρη Αδαμίδη

Μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, η σύζυγος ενός αξιότιμου δικαστικού, παγιδευμένη σε έναν αποτυχημένο γάμο, παρασύρεται στη δίνη ενός αδιέξοδου έρωτα με ένα νεαρό πιλότο της Βρετανικής Αεροπορίας.

Ο 67χρονος Τέρενς Ντέιβις αποτελεί μια εντελώς ξεχωριστή περίπτωση για τα βρετανικό σινεμά, έχοντας το δυσβάσταχτο προνόμιο να θεωρείται ένας από τους σημαντικότερους δημιουργούς στη χώρα του και την ευκαιρία να σκηνοθετήσει, δυστυχώς, μόλις επτά ταινίες μεγάλου μήκους - όλες τους μία και μία και κάποιες, όπως το «Distant Voices, Still Lives», ανάμεσα στα αριστουργήματα του βρετανικού σινεμά - σε μια καριέρα που ξεπερνά τις τέσσερις δεκαετίες.

Το «Βαθύ Μπλε του Έρωτα», βασισμένο στο θρυλικό ομώνυμο θεατρικό του Τέρενς Ράτιγκαν («The Browning Version») και ήδη μεταφερμένο πρόχειρα στο σινεμά από τον Ανατόλ Λίτβακ (με πρωταγωνίστρια τη Βίβιαν Λι), υπήρξε ένα σχέδιο που προσπαθούσε να γυρίσει εδώ και χρόνια και που μόνο χάρη στην απρόσμενη επιτυχία του αυτοβιογραφικού ντοκιμαντέρ «Of Time and the City» για το αγαπημένο του Λίβερπουλ μπόρεσε να πραγματοποιήσει.

Μοιάζει άλλωστε και μόνο από μια απλή σύνοψη μια ιστορία γραμμένη για τον Ντέιβις: μια γυναίκα που ξεπερνά τον καθιερωμένο ρόλο της και την ασφάλεια για να κυνηγήσει το πάθος, μια καταραμένη σχέση καταδικασμένη από τον κοινωνικό περίγυρο και την ανδρική ανευθυνότητα, το κατεστραμμένο, φτωχό, Λονδίνο που προσπαθεί να επουλώσει τις πληγές του ως ιδανικό σκηνικό. Αυτό, όμως, που εντυπωσιάζει στη δική του εκδοχή είναι η απόλυτη αφαίρεση, η σχεδόν ολοκληρωτική απογύμνωση της ιστορίας από οτιδήποτε περιττό, ακόμη και σε επίπεδο διαλόγων, εξαφανίζοντας κάθε θεατρικό κατάλοιπο, με αποκορύφωμα την εκπληκτική χωρίς διαλόγους εισαγωγή.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Η Ρέιτσελ Βάις κλαίει και θέλει να πεθάνει που άφησε τον άντρα της για εκείνον που αγάπησε. Δεν έπρεπε να τη σταματήσουν.

Ο Ντέιβις, άλλωστε, έχει πάρει μεγάλες αποστάσεις και ελευθερίες από το πρωτότυπο, παίζει διαρκώς με το αγαπημένο του εργαλείο, το χρόνο, ξετυλίγοντας το χρονικό αυτού του ερωτικού τριγώνου μέσα σε ένα εικοσιτετράωρο με συνεχή flashback και μουσικούς αναχρονισμούς (ναι, όπως πάντα στις ταινίες του Ντέιβις, οι ήρωές του τραγουδούν, εδώ συγκλονιστικά το «You Belong to Me»), δίνοντας στην εκδοχή του μια εντελώς ανανεωτική, σύγχρονη ματιά. Μαζί, πάντα πρωταγωνιστές, ο τόπος και η ιστορική στιγμή με μια σχεδόν εξονυχιστική λεπτομέρεια στην ανασύσταση της εποχής, όχι τόσο σε επίπεδο καλλιτεχνικής διεύθυνσης όσο σε νοοτροπίες, χειρονομίες, χαρακτήρες και, βέβαια, στη γλώσσα. Μια ιστορία διαχρονική που, όμως, δε θα μπορούσε να συμβεί έτσι παρά μόνο σε αυτές τις συνθήκες.

Η ηρωίδα του, Χέστερ, ερμηνευμένη με απόλυτη ακρίβεια και εγκράτεια από τη Ρέιτσελ Βάις, παίρνει επάξια τη σκυτάλη από τη Λίλι Μπαρτ της Τζίλιαν Άντερσον του «The House of Mirth», τη Μέι Μόργκαν του «The Neon Bible» ή τη μητέρα του «The Long Day Closes», γυναίκες που παλεύουν με νύχια και δόντια για τον έρωτα, την ανεξαρτησία τους ή την αξιοπρέπεια τους μέσα σε έναν κόσμο ανδροκρατούμενο, όπου η φιλοδοξία και το χρήμα κινούν τα πάντα. Χαμηλότονο

και όμως τόσο βαθιά συγκινητικό, «Το Βαθύ Μπλε του Έρωτα» μας θυμίζει με τον πιο αξέχαστο τρόπο ότι οι μεγάλοι έρωτες και τα πάθη δε σβήνουν με κρότο, αλλά βουβά, σε φτηνά κακοφωτισμένα δωμάτια πανσιόν. Οι γυναίκες του Ντέιβις, όμως, αληθινά μπροστά από την εποχή τους, συνεχίζουν να προχωρούν μόνες, αλλά ακάθεκτες. Συμμετείχε στο περσινό επίσημο διαγωνιστικό τμήμα του Σαν Σεμπαστιάν και αγνοήθηκε σκανδαλωδώς από τα μεγαλύτερα φεστιβάλ.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Για τις ρομαντικές ψυχές, για όσους αγαπάνε τη φινέτσα και το «κλασικό» αλλά το προτιμούν με πειραγμένο τρόπο, για αυτούς που προτιμούν τους ψιθύρους από τις φωνές. Οι μη γνώστες του σκηνοθετικού ύφους του Ντέιβις παίρνουν ένα σοβαρό ρίσκο... οδυνηρής πλήξης.

LINK ME

[official site](#)

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΚΡΑΤΑΕΙ ΤΡΙΑ ΧΡΟΝΙΑ (2011)

(L'AMOUR DURE TROIS ANS)

Είδος

Ρομαντική Κομεντί

Σκηνοθεσία

Φρεντερίκ Μπαϊγκμπεντέρ

Καστ

Γκασπάρ Προυστ,
Λουίζ Μπουργκουάν,
Τζονατάν Λαμπέρ,
Βαλερί Λεμερσιέ

Διάρκεια

98'

Διανομή

FEELGOOD

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Γαλλικό, γκομενικό, που δε βάζουν γλώσσα μέσα και όλοι είναι ακαταμάχητοι εραστές και κουκλάρες, το «κατούρα και λίγο» θα το βάλω στο translator να δω τι θα μου βγάλει, από περιέργεια, τι μύτη είναι αυτή, ρε μάγκα...

του Άγγελου Μαύρου

Νεαρός κριτικός λογοτεχνίας βλέπει το πρώτο του - αφοριστικό περί της «je t' aime» διάρκειας - βιβλίο, στο οποίο εκτονώθηκε ψευδώνυμα μετά το διαζυγίο του από μοντέλο, να κυκλοφορεί, να τον κάνει διάσημο και να... θάβεται από το νέο ταίρι του, μία φωτογράφο μόδας, σύζυγο εξαδέλφου του και Mrs. Right. Πώς θα της πει ότι είναι ο συγγραφέας;

Αγκαλίτσες και (γαλλικά) φιλάκια με Έντουαρντς, Άλεν, Σαλβαντορί για να ζηλέψει το σινάφι της γραφίδας; Έχει το je ne sais quoi του, είναι στιλάτο στο μάτι, ξέρει από γλυκόλογα, φλερτάρει κάδρα όπως πρέπει, μπαινοβγαίνει σβέλτα αλλά ξενοπηδώντας ανάμεσα στο φερόνυμο best-seller του και τη... ζωή του, ο Φραγκούλης του Canal Plus (ναι, κριτικάρει και ταινίες) το κάνει έως και σεξιστικά, και την κρίσιμη στιγμή ιεραποστολικά στην πρώτη του φορά πίσω από την κάμερα.

D' accord, πλάγιασες με το πίτσι πίτσι καρδιοχτυπημένου κυνισμού, τη σιλουέτα ενός σπαστικού αλλά στην τρίχα φραντσέζου «Νευρικού Εραστή» και το εικαστικό καμάκι σ' αυτό το «φάε τη γλώσσα σου» boy meets girl χρονικό παλινωδιών με ίντριγκα εκδοτικής πλαστοπροσωπίας. Le matin prochain; Το φαλλοκρατικό μυαλό πίσω από το σενάριο κι επουδενί η γυναικεία κυκλοθυμία είναι που δικαιολογεί τα αδικαιολόγητα: την τρόικα ανέλιξης «σπάσιμο - εγκατάλειψη εστίας - τα χαλάσαμε» εκ μέρους του θηλυκού κεντροχαρακτήρα,

που βολικότατα για τη λύση της πλοκής δίνει άφεση αμαρτιών στο αποδεδειγμένα (μέσω μιας εξομολόγησης σε ζωντανή τηλεοπτική μετάδοση: *c' est ca* σάτιρα του γυαλιού;) μεταμελημένο αρσενικό. Ωσαύτως, το «μιλημένο» bookcrossing μουρών όπως οι Φινκιελκρότ και Μπρυκνέρ στα (αυτο)παρωδιακά επεισόδια αναγνώρισης πέννας αυτοϊκανοποιείται αναγνώσιμο ως reality ακίδα ακκισμού.

Τούτων λεχθέντων, ο stand-up κωμικός Προυστ γίνεται επιβήτορας του υλικού και της πάντα φρέσκιας, ακόμη και όταν είναι σωβινιστικά ριγμένη όπως εδώ, Μπουργκουάν, ενώ φόροι τιμής στο Μισέλ Λεγκράν μέσω της χρήσης σινεμελωδιών του συχνά από τις ίδιες τις πηγές (προσέξτε την προβολή του «Υπόθεση Τόμας Κράουν») είναι χαριτωμένα εύηχοι, τουλάχιστον μέχρι την κακοφωνία της αυτοπροσωπίας του (σ' ένα μακρινό πλάνο!) ως προσκεκλημένου πιανίστα του new age gay γάμου στο φινάλε αντιοργασμό - σαλιάρισμα, που στεφανώνει (αφού έχει αλλάξει «γούστα» σ)το χαρακτηριστικά ανεπαρκή ως ερμηνευτή... Μηδε-

νιστή των Παρισίων, ράπερ Joeystarr. Ο εν προκειμένω «Έρωτας Κρατάει»... ούτε μία ώρα περίπου, λοιπόν – και αφού σου έχει υποσχεθεί «Τρία Χρόνια», αυτοδιαφεύδεται συνιστώντας έτσι μία, πάντως όχι ανάξια λόγου, μίνι απογοήτευση. Φιλμική, όχι ερωτική. En fin, κάτι είναι κι αυτό...

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Είσαι των «Σ' αγαπώ, Μ' αγαπάς» φάσεων στο εκράν, διαβαστερός ΚΑΙ francophone; Το καλύτερό σου. Φεμινίστριες γεροντοκόρες ή στα χωρίσματα, μπορεί να σας φύγει κανένα «γαλλικό»...

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

Ο ΧΙΤΛΕΡ ΣΤΟ HOLLYWOOD (2011)

(HH, HITLER À HOLLYWOOD)

Είδος

Ψευδοντοκιμαντέρ

Σκηνοθεσία

Φρεντερίκ Σοσέ

Καστ

Μαρία ντε Μεντέρος,
Μισλίν Πρελ,
Βιμ Βίλερτ,
Χανς Μάγερ

Διάρκεια

85'

Διανομή

2-1-0 FILMS

του Άγγελου Μαύρου

Μαθαίνοντας από το αντικείμενο ενός ντοκιμαντέρ της, μια γαλλίδα ηθοποιό – θρύλο, για την ύπαρξη δύο ταινιών που έχουν εξαφανιστεί όπως κι ο σκηνοθέτης τους, η Μαρία ντε Μεντέρος κι ο cameraman της αναζητούν τα ίχνη τους – και γίνονται στόχοι αγνώστων, ανακαλύπτοντας μία χρόνια συνωμοσία των ΗΠΑ (και του Φύρερ;) εναντίον του ευρωπαϊκού σινεμά.

Η μέχρι πάθους αγάπη για τη σελιλόζη ήταν η κινητήριος δύναμη πίσω από την προηγούμενη ταινία του, το ντοκιμαντέρ «Cineastes a Tout Prix» για τρεις συμπατριώτες του, υπερδεκαετείς auter της δεκάρας. Λίγοι ήταν εντούτοις προετοιμασμένοι γι' αυτό το αυτοαναφορικά fun παραξένισμα του Βέλγου Φρεντερίκ Σοσέ, που ξετυλίγει σε POV, καρέ καρέ, ένα τσαχπίνικα ιστοριοδιφικό μυστήριο επίπλαστης ανεκδοτολογικής φιλομοφιλίας που κυνηγάει, συνήθως διασκεδαστικά, θεωρίες συνωμοσίας περί ενός ενεργού κινηματογραφικού σκέλους του σχεδίου Μάρσαλ με μαύρες λίστες κι έναν Έντγκαρ Τζ. Χούβερ εναντίον του οράματος ενός τολμητή για studio system στην από εδώ πλευρά του Ατλαντικού.

Το στιλιστικό coup de foudre αποτελεί η κιαροσκουρο-ποίηση στο color correction του «σκιώδους» περιγυρου εναντι των (και χρωματικά) ζωηρών ερευνητών ενώ στον γιάνκι δάκτυλο επικήδειο της Έβδομης Τέχνης της ηπείρου μας αντιστέκονται απολαυστικές σεκάνς όπως μίας δημοπρασίας για μπομπίνες του γριφώδους άγνωστου και εκείνη των «μιλημένων» Γάλλων συναδέλφων της Πρελ να «σπρώχνουν» το θέμα στο περιθώριο του Φεστιβάλ Καννών (ενίοτε αυτοσχεδιάζοντας, όπως ο Εντουάρ Μπερ που ισχυρίζεται ότι ο Κουτάρ, δρ του Γκοντάρ, είχε προϋπηρεσία 10 χρόνων ως πράκτορας της CIA, που επίσης πλήρωνε τους Ζαν Πιερ Λεό και Άννα Καρίνα για τις υπηρεσίες τους εις βάρος της ευρωπαϊκής παραγωγής!).

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Αυτό σα να λέμε ένας της Σταυράκου θα το'κανε whodunit σε Ταινιοθήκη, ΕΚΚ, ΕΥΠ, Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης και Γαύδο. Το γλιτώσαμε...

Δια ζώσης «Η Επίσκεψη της Γηραιάς Κυρίας» των τιμών του φιλμ και του γαλλικού εκράν επιτρέπει στο φιλμ να παίρνει - με την καλή έννοια - φως ενώ τα clips ταινιών της προχειρολογούν συνδεσμολογικά αλλά συμμαχούν ρετρολατρικά στο ντετεκτιβικό ρεπεράζ στην ταινιοθήκη των Βρυξελλών, τις σουίτες του Κάρλτον, τα κανάλια της Βενετίας, τα γραφεία της ΜΙ5 στο Λονδίνο, τα αρχεία της Στάζι στο Βερολίνο και τη Μάλτα, όπου η απάντηση στο αίνιγμα δίνεται με μια εκρηκτική διπλοτυπία των «More» και «Ο Κος Αρκάντιν».

Ό,τι έχει προηγηθεί ωχριά δομικά και τεχνικά μπροστά σε κατασκευαστικά υποδείγματα του είδους όπως το «Death of a President» (το ρετάλι της υπόθεσης που αφορά το άτολμα άδοξο amore του εικονολήπτη για την πρωταγωνίστρια είναι ενδεικτικό αλλά και συγχωρητέο λαμβανομένου υπόψιν του βισάζ της Πορτογαλίδας του «Pulp Fiction») αλλά συνιστά σίγουρα μία τραβηχτική άσκηση φαντασίας για νεοπροσήλυτους και ένα ευπρόσδεκτο παίγνιο για βετεράνους του arthouse. Είναι κρίμα που ο δημιουργός του το αντιμετωπίζει ούτως ή άλλως περισσότερο απ' ό τι πρέπει a l' americana (τι οξύμωρο) και στο πιο ακατάλληλο σημείο, τους τίτλους τέλους, όπου εκτός «συνθήκης» οι VIP Βέντερς,

Κουστουρίτσα, Κοντσαλόφσκι και Αγγελόπουλος σηκώνουν ντιρέκτ τη ρομφαία τους εναντίον του μοντέρνου αμερικανικού σινεμά, προτού η πρωταγωνίστρια, σε ένα αποχαιρετιστήριο πλάνο εκτός ρόλου, συναντήσει τον αιωνόβιο συμπατριώτη της και παλαιότερο ενεργό σκηνοθέτη της Γηραιάς (και του πλανήτη), Μανοέλ ντε Ολιβείρα, στον οποίο και αφιερώνεται ακολούθως σεβάσμια η ταινία. Ή ατακτούμε ή είμαστε σουζα. Και τα δύο δε γίνεται, monsieur cineaste...

EINAI GIA MENA:

Αν θεωρείς εαυτόν ευρωπαϊστή καταναλωτή εικονοκουλτούρας, είναι η Αγκάθα Κρίστι σου. Μουλτιπλεξάκια, εσένα δε σου λέει τίποτα, τρέχα...

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΓΝΩΡΙΖΕ ΠΟΛΛΑ (1956)

(THE MAN WHO KNEW TOO MUCH)

Είδος

Κατασκοπευτικό Θρίλερ

Σκηνοθεσία

Άλφρεντ Χίτσκοκ

Καστ

Τζέιμς Στιούαρτ,
Ντόρις Ντέι,
Μπρέντα Ντε Μπάρνζι,
Μπέρναρντ Μάιλς

Διάρκεια

120'

Διανομή

SEVEN FILMS

της Ιωάννας Παπαγεωργίου

Αμερικανός γιατρός και η - πρώην δίνα του τραγουδιού - σύζυγός του κάνουν ανέμελοι διακοπές στο Μαρακές και βρίσκονται άθελά τους μπλεγμένοι σε συνωμοσία δολοφονίας επικεφαλής χώρας, επί βρετανικού εδάφους. Η θέση τους γίνεται ακόμα πιο δύσκολη όταν ο γιός τους απάγεται...

Σίγουρα όχι μια από τις καλύτερες, σπουδαιότερες ή αγέραστες δημιουργίες του θρυλικού πρωτομάστορα της κινηματογραφικής τέχνης, «Ο Άνθρωπος που Γνώριζε Πολλά» δεν παύει να είναι ένα καθαρόαιμο χιτσκοκικό πλάσμα. Έγχρωμη, αμερικάνικη και «λουσάτη» (ως μεγαλύτερη παραγωγή) διασκευή του εν έτει 1934, ομότιτλου, ασπρόμαυρου, βρετανικού, επίσης χιτσκοκικού πονήματος! Διγώτερο εξωτικό (με αφετηρία του την Ελβετία και όχι το Μαρακές), πιο απέριττο και δη πιο εφευρετικά υποβλητικό, το τελευταίο - δυσεύρετο πρωτότυπο συνήθως προτιμάται από τους ανθρώπους που... γνωρίζουν πολλά.

Η αλήθεια, όμως, είναι πως κάθε δουλειά του Χίτσκοκ κρίνεται κατ' αρχήν, μοιραία και καταλυτικά, πάντα σε σχέση με... κάθε άλλη δουλειά του Χίτσκοκ. Έτσι και η εν λόγω έγχρωμη, φιλική «μετενσάρκωση» χάνει αξία μόνο στη σύγκριση αφενός με το - λιγότερο εντυπωσιακό, αλλά εξίσου αποτελεσματικό - αρχέτυπο, και αφετέρου με ό,τι έφερε στον πλανήτη των εικόνων ο δημιουργός της, πριν ή μετά από αυτή. Τα υπαινικτικά, καιρία cut ή τα close-up/κατάληξη αποστομωτικών μονοπλάνων, σε ποικιλοτρόπως σημαντικά ή παραπλανητικά αντικείμενα (π.χ. τη βέρα της δολοφονημένης κυρίας Θόργουολντ στο χέρι της Λίζα στον «Σιωπηλό Μάρτυρα» ή το κλειδί στο χέρι της Αλίσια στο «Notorious»). Η ρηξικέλευθη αφηγηματική πρωτοτυπία, μέσω αποκαλυπτικών επαναλήψεων (π.χ., μεταξύ άλλων, του σκοπού ενός βαλς στο «Χέρι που Σκοτώνει») ή αδιανόητα εύστοχου, αιχμηρού μοντάζ (στην περίφημη σκηνή του ντους στο «Ψυχώ»). Το συγκλο-

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Έχουν πάει στο Μαρόκο για διακοπές, πέφτουν πάνω σε ξεκαθάρισμα πρακτόρων, τους βουτάνε το παιδί και τρέχουν και δε φτάνουν στα Λονδίνα μετά, τραγουδάει κι η έρμη η Ντόρις Ντέι να βγάλει την υποχρέωση. Καλά να πάθετε, που δεν ήρθατε να δείτε την Ακρόπολη!

νιστικό συναισθηματικό βάθος - αδρό ψυχογράφημα και η κάθε άλλο παρά προφανής ή δεικτική, αλλά πέρα για πέρα ουσιαστική, υπαρξιακή ή μεταφυσική αλληγορία που δίνει πολυδιάστατη υπόσταση στην ακολουθία των εικόνων (του «Σιωπηλού Μάρτυρα», του «Δεσμώτη του Ιλίγγου», των «Πουλιών»). Το χιούμορ, έμμεσο ή άμεσο, με ή χωρίς υπονοούμενα (θυμήσου το τρένο που... ορμά στο τούνελ, «Στη Σκιά των Τεσσάρων Γιγάντων», ή την απορία «Μπούτι ή στήθος;» της Φράνσις στο «Κυνήγι του Κλέφτη»), που δεν αφήνει τη σοβαροφάνεια να σηκώσει κεφάλι. Και, φυσικά, το σασπένς. Ακούραστο, ακαταμάχητο, αφοπλιστικό.

Τίποτα από τα παραπάνω δε λείπει από τον «Άνθρωπο που Γνώριζε Πολλά» του 1956. Ούτε η (κάτω από ιδιαίτερες, αντίξοες συνθήκες πίεσης) ανάδειξη συνηθισμένων, καθημερινών ανθρώπων σε πολυμήχανους, ξεχωριστούς ήρωες - σήμα κατατεθέν ολόκληρης της φιλομορφίας του Χίτσκοκ. Από το close-up στο χέρι του Δρος Μακένα, που σκαλίζει νευρικά τις σελίδες του τηλεφωνικού καταλόγου, μέχρι την αριστοτεχνικά μονταρισμένη, άνευ διαλόγων 20λεπτη σκηνή στο Royal Albert Hall (που αποτελεί από μόνη της «όλα τα λεφτά» για να δεις αυτή την ταινία) και από τον αναπάντεχο,

εύστοχο δυναμισμό της φαινομενικά εύθραυστης συζύγου (θαυμάσια η κατά συρροή υποτιμημένη Ντέι), σε αντιδιαστολή με την καταπιεσμένη ευαισθησία και την κωμικοτραγική αστοχία του συζύγου - κολώνα του σπιτιού (ο πάντα εμβληματικά ανθρόπινος Στιούαρτ), μέχρι την ειρωνικά χιουμοριστική, τελευταία ατάκα, το χιτσκοκικό φιλικό DNA δεν αμφισβητείται λεπτό. Απλά, δεν εκδηλώνεται με τόσο ιδιοφυή, πρωτοφανή και διαχρονικά αμετάκλητο τρόπο, όπως άλλοτε...

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Καθαρόαιμο χιτσκοκικό, αλλά ουχί και αριστουργηματικό φιλμ, με μια 20λεπτη... βουβή σκηνή ανθολογίας και ένα τραγούδι («Whatever Will Be») κόλλημα, αναπάντεχα επίκαιρο. Εξάλλου, πόσες φορές έχεις την ευκαιρία να δεις Χίτσκοκ στη μεγάλη οθόνη; (Κάθε καλοκαίρι, θα μου πεις...)

LINK ME

official trailer

imdb

facebook page

ΟΛΟΣ

© ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ

ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

